

Másfajta grádicsot, másfajta lajtorját

Csoóri Sándornak

– születésnapjára köszöntésül

Miféle szél fuvintotta őket ide?
 Sehonnan torlódni sehová? Taposnak
 eleven földön, pázsiton, ágyásokon,
 mint mikor bódítani jönnek seregek.
 Honnan tülekedik elő, mint sáskahad?
 Kinek a branca ez? Milyen kompániák
 bandáznak itt káprázat-trónusok alatt,
 hol óránként dobódik föl új s új király?
 Sirály! – üvöltik. És zúdul szakadatlan
 a tamtamuk. Egyetlen rázkódásba von
 mindent, a sarjadót, serkedőt, unottat,
 lankadót. Mint fényágyúk, a reflektorok,
 tüzelnek szüntelen. Látszik, hogyan emészt,
 ürít, üzekedik az „a tömeg, a tömeg”,
 melynek minden egyese azért nyüszít,
 ürüljön fönt a hely. Percre? Órára?
 Mindegy! Csak egyszer érte dübörögienek
 a dobok. Okádják messze hangfalak,
 hogy ő most a főnyivák. Búg és nyekereg,
 brummog, brekeg, böfög, zihál, öklendezik.
 Natúr az úr! A la mode: a légy csak laza!
 De bucskázik is már ütődve-verődve,
 hiába kígyóznak alá-fölé futón
 plüssszőnyegek. Mint a vörös kérdőjelek,
 úgy rajzolódnak ki törött lépcsősorok
 té-tova vezetón, mint egy Escher-képen.
 Útvesztőbe tekereg? Vagy sívotagi
 korlátatlanságban? Itt már egyre megy,
 hogy hegyre megy, vagy vízbe fül az együgyű.

Képzeltetünk ide másfajta grádicsot,
 lajtorját? Tudván: van másfajta Magasság.